

[Gert Petersen]

erhvervslivet. På en måde har statsministeren jo ret til at vente tillid fra erhvervslivet – selv om han nok bliver skuffet i sin forventning – så blind tillid, som han selv viser det selv-samme erhvervsliv.

I tirsdags sagde statsministeren, at alle samfundsgrupper må disponere med henblik på at styrke betalingsbalancen og beskæftigelsen, og han fortsatte:

»Det gælder erhvervslivet. Hvor der skabes mulighed for en bedre indtjening, må den bruges til investeringer i arbejdspladser, ikke til øget forbrug for ejere og ledelse.«

Jeg har her i dag hørt de borgerlige ordførere være meget forargede over den sætning. Jeg kan ikke se noget som helst andet i den sætning end en moralsk opfordring til erhvervslivets ledere. Hvis der er noget som helst forargeligt, så er det, at den ikke følges op med handling, at der ikke skabes sikkerhed for, at den forbedrede indtjening også bruges til forøgelse af arbejdspladserne. Det er der nemlig ikke tale om. Det er jo ikke nogen kommando, sådan som man næsten skulle tro, når man hørte på hr. Ellemann-Jensen og andre af de borgerlige ordførere. Nej, det er et fromt håb, en opfordring. Hvordan regeringen vil sikre, at en forbedret indtjening skaffer flere arbejdspladser, det hørte vi intet om, og det var klogt af statsministeren ikke at sige noget om det, for det har regeringen nemlig ingen politik for. I den henseende kan de højreborgerlige partier her i salen såmænd sove ganske roligt. Der er ikke lagt op til, at der skal ske noget for at realisere den sætning, som de er så forargede over.

Derfor må jeg konkludere, at regeringen bygger på tillid til kapitalismen og regner med, at kapitalismen vil kvittere med at vise tillid til regeringen og lægge optimisme for dagen i sine almindelige dispositioner.

I mit manuskript har jeg skrevet, at det er så naivt, at en tilsvarende optræden i en retsal ville føre til frikendelse på grund af tåbe-paragraffen. Jeg må sige, at dette allerede er blevet bekræftet ved de reaktioner, som vi hører fra de højreborgerlige partier i denne sal – partier, som er klart udtryk for, hvad man tænker og mener i Industrirådet, i Dansk Arbejdsgiverforening osv. Her har vi altså reaktionen på denne fromme opfordring. Ikke engang en from opfordring til, at øget indtjening skal bruges til at skaffe flere

arbejdspladser, ikke engang det vil de vide noget af.

Jeg synes, at regeringen i stedet skulle sætte ind på at skabe tillid og optimisme blandt de millioner, som ikke kan undværes for landets trivsel, blandt de millioner af lønmodtagere, som arbejder rundt omkring på arbejdspladserne, det være sig fysisk eller på kontor. Jeg synes, det var dér, man skulle sætte ind og prøve på at skabe tillid, for kapitalisterne kan vi godt undvære. De skaber ikke noget selv. Det gør derimod de mennesker, der arbejder, enten det er ved drejebænken eller på kontoret, hvor det nu måtte være. Hvad hjælper det, hvis erhvervslivets ejere bliver tillidsfulde og optimistiske – og det bliver de altså ikke engang, det er også blevet demonstreret af de borgerlige partier her – hvis arbejderne og funktionærerne bliver mere og mere forbitrede, pessimistiske og fulde af mistillid?

Der er ingen som helst tvivl om, det erkender socialistisk folkeparti fuldt ud, at den nuværende krise er reel, den er langvarig, og den er alvorlig. Hvordan skal man så imødegå den? Ja, vi overværer herinde diskussioner om to recepter, en borgerlig recept, som netop er blevet serveret, og så, hvad jeg ville kalde en udvandet borgerlig recept, som regeringen møder op med, idet man prøver på med 2-3 års forsinkelse at gennemføre det, som de borgerlige krævede for nogle år siden. Der er uenighed om graden af hårdhed. Jeg har det indtryk, at de borgerligere partier vil følge Margaret Thatchers politik, som nu virkelig har drevet England tilbage til 1930'erne med hensyn til arbejdsløshed. Jeg tror ikke, at regeringen vil gå så langt. Men det er kun en uenighed om, hvor hårdt man skal gribe ind, grundfilosofien er den samme, nemlig at krisen skal bekæmpes ved at øge profittilegnelsen. Man har en blind tro på, at det fører til produktive investeringer, og det må så lønmodtagerne betale for. Man mener videre, at krisen kan bekæmpes ved at nedskære importen, hvilket ikke er løgn, men man mener desværre, at det skal gøres via en almindelig og generel nedskæring af forbruget, en generel nedskæring, der først og fremmest rammer almindelige lønmodtagere.

Derfor har vi nu oplevet igennem de sidste 5-6 år en krisepolitik, der ikke har ført til væsentlige positive resultater, som ikke har formået at vende udviklingen. Jeg tror egentlig, at den rigtige borgerlige krisepolitik så-